

Bijbelstudie

De witte steen met de nieuwe naam

Mevr. G. Vogel

In verband met het jubileum herplaatsen we het hoofdartikel uit Rondom het Woord, het 'orgaan van de Bond van verenigingen van Gereformeerde vrouwen' van 15 november 1953. We hebben ervoor gekozen om dat te doen om aan de ene kant te laten zien dat de tijden zijn veranderd: het taalgebruik, de manier van uitdrukken. Een woord als 'extremisme' zouden we zeker niet meer gebruiken op deze manier. En een zin als 'Menigeen denkt zo gemakkelijk, dat haar eenvoudig vrouwenleven van geen betekenis is voor de Dag der eeuwigheid' zal ook niet meer zo gemakkelijk uit onze pen rollen. Het 'vrouwenleven' is er niet eenvoudiger op geworden, toch? Maar wat belangrijker is: toch kun je je – ook al scheiden ons meer dan vijftig jaar – herkennen in het geloof van de schrijfster en in de strijd om je christen-zijn vorm en inhoud te geven in de tijd waarin je leeft. En we delen hetzelfde perspectief op Gods eeuwigheid. En dat is iets om bij een jubileum met dankbaarheid bij stil te staan.

'Die overwint ... Ik zal hem geven een witte keursteen, en op die keursteen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan die hem ontvangt' (Openb. 2:17).

We hebben er in onze dagen grote moeite mee, de tegenstelling te bewaren, die God Zelf gezet heeft tussen Zijn Kerk en de wereld.

Men zegt immers van alle kanten, dat we de dingen niet moeten overdrijven.

Men zegt, dat we heel wat dingen met de wereld gemeen hebben, waar we gerust aan mee kunnen doen.

Men zegt, dat we als christenen onderling de geschillen niet op de spits moeten drijven, en dat we meer oog moeten hebben voor de dingen, die we gemeenschappelijk hebben.

Men zegt, dat we niet zo streng moeten zijn, en dat we onze kinderen toch ook wat moeten gunnen, omdat ze toch niet op een eilandje kunnen leven.

Men zegt zóveel, dat we er haast niet meer tegen op kunnen. En we vinden het moeilijk om in deze tijd Gereformeerd te wezen.

Laten we echter niet te spoedig klagen.

En laten we vooral niet menen, dat het volk Gods uit vroeger tijden deze strijd niet heeft gekend. De woorden, die boven dit stukje staan afgedrukt, heeft de verhoogde Christus gesproken tot Zijn gemeente, die in Pergamus woonde. Nu, het leven in Pergamus was vooral niet gemakkelijker dan dat van onze dagen. Men zou er geen last gekregen hebben, wanneer men Christus wilde dienen op dezelfde wijze, waarop de andere bewoners der stad hun goden dienden. Maar de extremistische levenshouding duldde men niet. Voor Christus alléén was in Pergamus geen plaats. Er waren trouwens ook leden van de Kerk, die dit extremisme veroordeelden. Zij waren van oordeel, dat het niet aanging, zich als kerkleden helemaal afzijdig te houden. Men moest toch wel een beetje meedoen. Anders kon men in de wereld niet meer zijn. En men moest toch ook aan de gevolgen denken. Van de kerkleden alléén kon men toch ook niet leven. Aan degenen, die in deze strijd overwinnen, doet de Heere Zijn rijke toezeggingen.

Onder meer belooft Hij hun een witte keursteen. Voor de verklaring van deze belofte wil ik het liefst denken aan de gewoonte die in vroeger dagen bestond, dat rechters stem-stenen ontvingen,

witte en zwarte. Met de witte keursteen stemden ze voor vrijspraak, met de zwarte voor veroordeling. Wanneer we immers aan deze gewoonte denken, is de beeldspraak ons wel duidelijk. Dan is hier sprake van de oordeelsdag. Alle geslachten verschijnen dan voor de Rechter van hemel en aarde. Dan zullen zij, die voortdurend overwonnen hebben in de bewaring van de tegenstelling tussen Kerk en wereld, de witte steen ontvangen. Zij hebben immers de Heere Jezus Christus beleden als de Verlosser van het ganze leven. Verlost door Zijn bloed en verlicht door Zijn Geest, delen ze in de wonderlijke Vrijspraak. De overwinnaars ontvangen echter deze steen maar niet zonder meer. Neen, op die steen staat ook wat te lezen. Er staat namelijk een nieuwe naam op, die niemand kent dan die hem ontvangt. En de rijkdom van deze belofte is zeker niet minder dan die van de eerste.

Een nieuwe naam.

Wat nieuw is, dient ter vervanging van het oude.

Nu, de oude naam kunnen we ook gerust missen. Niet, dat de naam, die we nu dragen, zonder betekenis is. We voelen het als een diepe pijn, wanneer die door het slijk wordt gesleurd. We komen dan ook - en terecht - voor onze goede naam op. Evenwel – we geven telkens zelf zoveel aanleiding, dat onze naam niet onbesproken kan blijven. We zitten immers stampvol zonden en gebreken. En het zal ons straks een voorrecht zijn, wanneer we onze oude naam kwijt raken. Wat zal het dan een feest zijn, wanneer we een nieuwe naam ontvangen, die wij alleen maar kennen. In die nieuwe naam toch geeft de Heere uitdrukking aan de bedoeling, die Hij met ons had. En door dat éne woord zullen we dan opeens onszelf kennen. In eeuwigheid zullen we zijn zoals we hier waren, maar dan verlost van duizend zonden en duizend gebreken.

De nieuwe naam. Dat betekent dus, dat er verband bestaat tussen het leven hier en het leven, dat we straks zullen genieten.

De nieuwe naam. Dat betekent, dat eeuwig zal uitkomen, op welke wijze wij hier de tegenstelling hebben bewaard, die God gesteld heeft tussen Zijn Kerk en de wereld. Dat betekent, dat eeuwig zal worden gezien, of wij de antithese hebben beleden dan wel of wij de synthese hebben liefgehad. Zo zet dan deze belofte het leven van elke dag in eeuwigheidsglans. Menigeen denkt zo gemakkelijk, dat haar eenvoudig vrouwenleven van geen betekenis is voor de Dag der eeuwigheid. De strijd tussen Vrouwenzaad en slangenzaad gaat vooral - zo denken zij - de mannen aan, die geroepen worden om vooraan te staan in de geloofsstrijd. Wie echter de belofte van Openbaring 2:17 overdenkt en in het geloof aanvaardt, kan zó niet meer denken. Want die weet, dat eenvoudige trouw in het dagelijks leven, eenvoudige trouw in de opvoeding der kinderen, en zoveel meer, tot in eeuwigheid bij God in gedachtenis is.

De belofte van de witte steen met de nieuwe naam moge ons dan ook geleiden bij elke stap, die wij op de weg des levens zetten.